

Prædiken til Søndag Septuagesima

Matt. 20, 1-16

I de sidste par uger har det været svært at undgå at stifte bekendtskab med en debat, der har været fremme og fyldt godt i medierne. Om tro. Bl.a. om hvor meget, man skal tro, og om nogle skal tro mere end andre. Præster f.eks. Det havde jeg svært ved at abstrahere fra til i dag. Så hvis vi nu skulle overføre den debat til lignelsen om arbejderne i vingården, så kan man næsten se en historisk karavane for sig, på vej ind i Himmeriget. Forrest: paver, kardinaler og ærkebisper, så biskopper, kapellaner og hjælpepræster, kordrenge og calcanter, dem der træder orgelbælgene, siden smed, bager og avisbud og hvem, vi ellers kan nævne.

Og nej, - sådan er det selvfølgelig ikke! I Guds rige går det ikke efter rang, eller hvem, der har gjort mest forskel, som det hedder med en tilsyneladende uudryddelig flokskel. Her får alle det samme, uanset indsats - og det må vel også gælde for troen. Enten vi voksede op med den, så den har fulgt os altid - eller vi på et tidspunkt i vores voksenliv pludselig blev opmærksomme på dens vigtige betydning - eller vi ret sent fandt ud af, at her var der en dimension i tilværelsen, som vi måske nok altid havde anet var der, men først nu er begyndt at bli-

ve stadig mere betaget over dybden af, så er det nøjagtig det samme, vi får.

Men hvad er det så, vi får? Det kommer vi nok ikke uden om at tale om - igen med tanke på de seneste par ugers trosdebat.

Spørger vi lignelsen først, så kan vi begynde med at konstatere, at den løn, der gives, er af en ganske betragtelig størrelse, selv for dem, der arbejdede længst. En denar skulle nemlig - ifølge dem, der har undersøgt den side af historien - ikke være nogen ringe sum efter tidens forhold. Så de nyder alle sammen godt af vingårdsejerens gavmildhed. Men hvad er det, de får? Ja, hvis vi skal oversætte det til et andet sprog end lignelsens, så er det den fulde betydning af kristendommen - og sammen med den, opstandelsen med alt, hvad den indebærer.

I de seneste dage er der blevet fokuseret meget på netop det: hvad opstandelsen indebærer, og hvordan vi kan tale om den. Desværre er debatten blevet noget forplumret pga. spørgsmålene i et rundsendt spørgeskema fra den avis, der satte det hele i gang. Her blev opmærksomheden nemlig snart rettet mod spørgsmålet om, hvorvidt man troede på en fysisk opstandelse eller ej? Og det førte videre til en nærmest teknisk dis-

kussion af, hvordan sådan en opstandelse skulle være mulig.

Jeg forstår godt dem, der pointerede, at det væsentligste i den sag jo aldrig kunne blive det tekniske spørgsmål: Hvordan? Det måtte handle om betydningen af den begivenhed, der er så central i kristendommen. Altså: Hvorfor det skete. Men derfra og så til at forsøge at redde sig ud af forlegenheden ved at sige, at opstandelsen ikke er fysisk – som ikke bare den uheldige præst men flere kloge hoveder med ham gjorde det – dertil må der være et godt stykke vej. Ellers er man da lige vidt. For hvordan skal vi så forstå talen om 'kødets opstandelse' i trosbekendelsen? Hvis kødet ikke længere er fysisk, så knækker både vores forståelse og sproget midt over.

Det, der skete i debatten, var, at troen blev til et spørgsmål om, hvad jeg kan anse for sandsynligt i en moderne videnskabelig forstand. Så man for at tro må parkere sin fornuft et mørkt sted og glemme, hvor man har sat den. Og sådan er der vel ikke mange, der kan tro – ikke engang præster.

Men kristendommen siger, at Gud blev menneske i kød og blod, med en menneskelighed som vores. Det var sådan, han vandrede omkring på jorden og gjorde vel, døde og opstod. Opstandelsen betyder, at det liv, han levede, ikke kun var en historisk parentes eller en lokal, fortidig begivenhed. Og det er sådan, han ifølge et gammelt kirkeligt dogme var sand Gud og sandt menneske. 100 % menneske og 100 % Gud. Og her hjælper ingen hårde, videnskabelige facts. Havde man kunnet lave en DNA-analyse dengang, som man kan i dag, havde man kun kunnet

måle de 100 % menneske. Resten må stå til troende.

Og igen: Her handler det meget lidt om dine og mine sandsynlighedsberegninger. Troen kommer af det, der høres. Enten det nu sker tidligt i vores liv eller i den 11. time, så er budskabet det samme: At vi er kaldet til Guds rige, hvor lønnen er lige for alle. Så må det vise sig, om vi også kan høre det som et glædeligt budskab. Det er de fælles præmisser for vores tro.

Det handler ikke om at have den store dogmatiske facitliste. Derfor behøver vi heller ikke at give os til at strege det ud, vi ikke forstår. For den ene: jomfrufødsel, for den anden: opstandelse, for den tredje: himmelfart osv. Alt det kan vi roligt lade stå. Måske det engang vil afsløre sin mening for os. Derfor skal der også prædikkes næste søndag. Men mht. tro så er det værd at bemærke, at de mennesker, som Jesus roste for deres store tro, altid var mennesker, der havde brug for hjælp, og som insisterede på, at der var hjælp at hente, når de henvendte sig til ham – og fik det. Når det så skete, som de troede, så var det Guds rige, eller Himmeriget, som Mattæus kalder det, der var i frembrud.

Guds rige – det evige liv – kødets opstandelse. Hvordan skal vi forstå det? Jesus fortalte om det i billeder. Billedet af kornet, der vokser, uden at vi ved hvordan. Eller det mindste frø, der bliver til et stort træ. En bryllupsfest, hvor folk inviteres fra nær og fjern. Nogle gange satte han handling bag billedordene, så vand blev til vin.

Det var billeder på forvandling i den verden, vi kender. Som gjorde, at afstanden mellem

livet nu og livet engang, det evige liv, svandt ind. Ja, så det somme tider var, som om det allerede havde indfundet sig her og nu. Sådan er det stadig hans rige, der kommer med retfærdighed og fred og glæde. Vi ser det sikkert hér og dér. Slet ikke nok, ganske vist. Nogle gange må vi nøjes med at vente og minde os selv om, at det er der, som det grønne kan skjule sig under sneen på denne årstid. Så kan det være godt at vide, at vi har samme adgang til det rige, at din adgang er bestemt for dig, og at vi alle får en løn, der er højere, end vi har gjort os fortjent til. Her har ingen af os noget at prale af. Heller ikke en stor tro.

Derfor kan hele spørgsmålet om tro også formuleres til: Lyder det her troværdigt? Sådan kan man godt opfatte det 'ja', der svares til trosbekendelsen ved dåben. Som et: Ja, det lyder troværdigt – sådan kunne jeg godt tænke mig, det var – det kunne jeg godt tænke mig at leve på. Bevise det, kan jeg jo ikke, kort sagt.

Hvad opstandelsen i kød og blod betyder for os engang, det ved vi ikke – det må vi lade vores Skaber om at få det bedste ud af. Men at den er kronen på værket i det rige, Jesus indstiftede, mens han var her på jord, det er, hvad evangeliet fortæller om. Sådan skulle hans ånd forbinde sig med denne – jeg havde nær sagt: fysiske, sanselige verden. Det var for det liv, han døde og for det liv, han rejste sig på ny. Ja, det var derfor, han var blevet menneske. Så: "bo lavere hos os, det huer dig bedst, du højbårne gæst!"

Amen

Stefan Lamhauge Hansen

studerterpræst, Trinitatis Kirke, København

Salmer:

744, 301, 557, 170, 321, 752 v. 4-5

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk